

WIJ ZIJN DE SLEUTEL

WAAROM INNERLIJKE TRANSFORMATIE
ONZE BESTE KANS IS OM DE WERELD TE REDDEN

XANDRA VAN HOOFF

Copyright © 2024 Xandra van Hooff
All rights reserved.

Inhoudsopgave

<i>Proloog</i>	4
<i>Inleiding</i>	6
1. Dankbaarheid als basis	15
1.1 <i>De kracht van dankbaarheid</i>	16
1.2 <i>De natuur als inspiratiebron</i>	21
1.3 <i>Genieten deLuxe</i>	25
1.4 <i>Veerkracht is aangeboren</i>	31
1.5 <i>Schoonheid in elk moment</i>	37
2. Geraaktheid is een liefdesdaad	43
2.1 <i>Onze fabrieksinstelling</i>	44
2.2 <i>Ons verdriet voor de wereld</i>	49
2.3 <i>Omarmen van emoties</i>	53
2.4 <i>De veelzijdigheid van pijn erkennen</i>	60
2.5 <i>Een uitnodiging tot exformeren</i>	65
3. Zien met nieuwe ogen	70
3.1 <i>De natuurwetten</i>	71
3.2 <i>We hebben geen leven, we zijn het leven</i>	77
3.3 <i>De Inside-Out Revolutie</i>	82
3.4 <i>De aarde als leraar</i>	87
3.5 <i>Verwilder en vermilder</i>	94
4. Gaandeweg vooruit	99
4.1 <i>Leven vanuit verbondenheid</i>	100
4.2 <i>De windrichting</i>	104
4.3 <i>Moeiteloos voortgaan</i>	109
4.4 <i>Voorleven en doorgeven</i>	114
4.5 <i>Wijsheid van oude en nieuwe verhalen</i>	119
Nawoord	123

Proloog

Niet lang na mijn afstuderen als biologie docent viel ik wat weken in op een vmbo-school. Die dag zou ik weer lesgeven in de onderbouw over non-verbale communicatie en ter voorbereiding had ik hiervoor een stokpop meegenomen. Dit handgemaakte poppetje, met een hoofdje van fimo-klei en twee handjes op stokjes had ik de zomer ervoor gekocht in Frankrijk en het was me dierbaar. Ik had het die dag meegenomen in mijn les omdat ik met dit poppetje gemakkelijk voorbeelden kon laten zien zoals; gapen, zwaaien, in de verte uren, krabben wegens jeuk, een scheetje wegwuiven en nog veel meer. Het was de leerlingen snel duidelijk dat we kunnen communiceren met ons lijf en we gingen verder met andere mogelijkheden van non-verbale signalen, zoals we deze in onze samenleving tegenkomen.

Eén jongen vooraan bleef echter strak naar mijn pop kijken. Zijn interesse ging niet uit naar mijn uitleg die in de richting was gegaan van richtingaanwijzers en stoplichten... hij was in hele andere dingen geïnteresseerd.

Na de uitleg, waarbij ik hem tot twee keer toe gemaand had vooral toch ‘mee’ te doen stelde hij me de vraag die hem al enige tijd bezighield; “juf, mag ik die pop vasthouden?”

Ik griezelde bij de gedachte. Zijn vingernagels waren afgebeten en zwart. Zijn boek zag eruit alsof een hond het als kluif had beschouwd. Zijn werkstukken werden smoezelig ingeleverd, waren gescheurd of kwijtgeraakt. Hij was onhandig en liet alles uit zijn handen vallen. In de praktijklessen had hij al tot twee keer toe een handdoek in de fik gezet. Dat was niet alles. Hij was sociaal gezien ook niet sterk en had geen vrienden. Ik schatte in dat hij mijn pop niet heel terug zou geven. En ook dat hij er helemaal niks mee kon. Het enkel belachelijk zou maken. En juist déze jongen, die wilde mijn stokpop vasthouden. ...

Ik dacht kort na, haalde adem, bedacht me dat ‘een kapotte pop’ niet het einde van de wereld betekende, zette me over mijn eigen ego heen en gaf hem met een grote glimlach de stokpop.

Daarna haastte ik me naar de achterkant van de klas, zodat ik niet zag wat hij ermee ging doen. Ik kon de confrontatie niet aan. Maar terwijl ik door het gangpad liep, hoorde ik gegniffel. En vervolgens zijn wat eigenaardige rare harde lach.

Even dacht ik dat mijn donkere voorspellingen uit waren gekomen. Tot ik merkte dat de rest van de klas er niet hysterisch op reageerde. Ik zag leerlingen opkijken, elkaar aanstoten en glimlachen, terwijl ze met zachte blik naar hem zaten te kijken. De leerlingen stootten elkaar aan en wezen vol ontzag naar hem, alsof ze voor het eerst iets nieuws zagen gebeuren.

Ik stond stil, draaide me verwonderd om en daar zag ik mijn leerling, vol trots zat hij in zijn stoel, met de pop in zijn handen. Voor het eerst in zijn 14-jarige bestaan maakte hij contact met anderen op een manier dat zij hem begrepen.

Ik werd stil. Nederig bedacht ik me dat ik hem deze ervaring bijna niet gegund zou hebben. Ik hurkte neer en vanaf ooghoogte bekeek ik het schouwspel zoals alle leerlingen het op dat moment in de klas ervoeren. Een magisch moment waarin we allen ervoeren wat 'contact' werkelijk voor iemand kan betekenen.

Later die dag was ik te gast bij vrienden en kwam het gesprek op mijn nieuwe baan en hoe ik de eerste dagen had ervaren. Toen ik begon te vertellen over de lessen en de interactie met de leerlingen, werd ik overvallen door emoties. Mijn tranen ontstonden omdat ik plotseling begreep dat onderwijzen veel meer is dan kennis overbrengen. Het is een manier om het leven te delen in al zijn facetten en een kans om echt verbinding te maken.

Op dat moment begreep ik dat onderwijs voor mij een diepere betekenis had gekregen. Het was een openbaring dat mijn rol als leraar verder ging dan het vak; het was een kans om leerlingen te helpen verbinden met zichzelf, elkaar en de wereld. Het was daar op dat moment dat ik me realiseerde dat ik weliswaar als onderwijzer was opgeleid, maar dat mijn ware roeping zich op een veel diepgaander niveau zou manifesteren. Zouden mijn leerlingen dat die middag al hebben opgemerkt?

Inleiding

Het voelt soms alsof we in dit tijdperk, waarin de klok tikt op het ritme van productiviteit, vergeten zijn wat het betekent om werkelijk te leven. Om mens te zijn. De hele maatschappij is gefocust op het bereiken van successen, het verzamelen van bezittingen, en het constant streven naar verbetering.

Dit is hoe onze maatschappij er nu uitziet

- * Onderscheid maken tussen goed en kwaad, juist en onjuist.
- * Competitieverricht: het streven naar het overtreffen van anderen.
- * Beslissingen nemen op basis van analyse en logica.
- * Focus op individuele prestaties, op uiterlijke status en succes
- * Zien vanuit een lineair perspectief en waarderen van voorspelbaarheid
- * Ambities willen verwezenlijken en hechten aan materiële bezittingen.
- * Streven naar controle, over onszelf, anderen en over de wereld om ons heen.

Op zich is hiermee niets mis. Een beetje dualisme kan ruimte bieden aan verschillende ideeën en overtuigingen waardoor we een rijker leven creëren. Door innovatie te stimuleren kan het leiden tot verbeterde producten, en efficiëntere processen. Probeer eens een belastingformulier in te vullen zonder een sprankje logisch nadenken, dat gaat gewoon niet. En laten we eerlijk zijn: een potje voetbal is toch een stuk spannender als er een winnaar is?

Terwijl we navigeren door deze wereld van efficiëntie en resultaten, is het belangrijk om te herinneren dat er ook een ander pad bestaat. Een pad dat ons leidt naar begrip, empathie en een leven waarin we niet alleen meten wat we bereiken, maar waar de kwaliteit van onze relaties net zo belangrijk is.

De tegenhanger is namelijk dit:

- * Beslissingen die voortkomen uit intuïtie en innerlijk weten.
- * Waarde hechten aan samenwerking en gemeenschap boven competitie.
- * Een open, ruimdenkende kijk op de wereld en anderen.
- * Minder gehechtheid aan bezittingen, eerder waardering voor ervaringen.
- * Loslaten van de behoefte aan controle, en het omarmen van het onbekende.
- * Zien vanuit een breder, holistisch perspectief.
- * Diepe verbinding met het grote geheel, los van ego en persoonlijke ambities.

Dit perspectief past meer bij een natuurlijke manier van leven. Het moedigt ons aan om te stoppen met zoeken naar zin in externe doelen en resultaten, en in plaats daarvan de intrinsieke waarde elk kostbaar moment te erkennen. Het vraagt ons om niet te streven naar verbetering of succes, maar om aanwezig te zijn, om te erkennen dat we al deel uitmaken van het geheel. Het maakt het leven in onze complexe en drukke maatschappij weer een stuk eenvoudiger en makkelijker wanneer we dit als mensheid weer meer gaan doen.

Iedereen kan dit andere perspectief aannemen. En sommige mensen lijken hier zelfs mee geboren te zijn. Ik ken vele mensen met een verhoogd bewustzijn en empathische vermogens die de capaciteit hebben om voorbij de oppervlakkige aspecten van het leven te kijken. Zij zijn vaak in staat om de verbondenheid tussen levende wezens en de aarde te voelen, wat hen natuurlijke pleitbezorgers maakt voor duurzaamheid, mededogen en sociale gerechtigheid. Hun gevoeligheid stelt hen in staat om subtiele energieën en emoties op te merken die anderen misschien niet opmerken, waardoor ze diep empathisch kunnen reageren op de behoeften van anderen en de planeet.

Over het algemeen voelen zij wel aan dat ze anders kijken naar de wereld om hen heen. En ze zijn zich bewust van de diepere verbinding die ze voelen met alles - met zichzelf, met anderen en met de natuur - een verbinding die vaak over het hoofd wordt gezien of niet volledig wordt begrepen door de samenleving. Zo hebben ze bijvoorbeeld het gevoel van vrijheid en speelsheid wanneer ze in de natuur zijn of bij dieren terwijl ze zich juist eerder beklemd of niet begrepen voelen wanneer ze bij mensen zijn met een meer materialistische of individualistische kijk op het leven. Het voelt dan alsof de ander voor hen bepaald heeft 'wat goed is' en dat hun sensitiviteit, meelevendheid en empathie gewoonweg niet productief genoeg zijn.

Leven volgens de natuur, of je hart proberen te volgen wanneer je met anderen bent kan dus best uitdagend zijn in een wereld die vaak meer waarde hecht aan materialisme, competitie en rationeel denken. Ze kunnen zich misplaatst voelen, worstelen met overweldiging door de intensiteit van hun percepties, en zich gefrustreerd voelen door een gebrek aan begrip of waardering voor hun inzichten en gevoeligheden.

Deze dynamiek kan leiden tot zelftwijfel, isolatie en zelfs woede of verdriet om de schijnbare "stompzinnigheid" van anderen die minder aandacht lijken te hebben voor de diepere verbindingen en gevolgen van hun handelingen. Ze voelen zich dan eenzaam en alleen, alsof ze een taal spreken die maar weinigen echt verstaan. En krijgen als feedback over hun functioneren te horen dat ze wat meer voor zichzelf op mogen komen. Hun grenzen beter moeten bewaken. Of zichzelf wat meer moeten laten zien.

Voor hen is een gevoel van diepe verbondenheid normaal. Het voelt voor hen alsof iedereen zo leeft, alsof iedereen waarde hecht aan samenwerking en gemeenschap boven competitie en ziet vanuit een meer holistisch perspectief. In onze samenleving is dit echter een zeldzame gave. Eentje die heel hard nodig zal zijn in onze huidige tijd. Dát inzien heeft de potentie om niet alleen jouw leven te transformeren, maar ook dat van anderen.

Toen Albert Einstein ooit zei: "Een mens is een deel van het geheel dat wij 'universum' noemen", raakte hij aan de kern van de nonduale filosofie. Verbondenheid is van grote invloed op hoe we betekenis geven aan ons leven en onze wereld. Zo kunnen we onze waarden naleven vanuit zowel een conventioneel als een meer oordeelloos en verbonden (non-duaal) perspectief. Ik zal het verschil illustreren aan de hand van het voorbeeld van biologisch en ecologisch eten. Lucas, in het eerste voorbeeld, heeft een conventioneel ik-perspectief, terwijl Janine een verbonden wij-perspectief hanteert.

Lucas is een stedelijk professional die sterk hecht aan duurzaamheid en gezondheid. In de supermarkt inspecteert hij zorgvuldig de etiketten van producten. Voor hem zijn de zaken zwart-wit: voedsel is óf gezond óf ongezond, óf duurzaam óf niet-duurzaam. Lucas gelooft dat zijn gezondheid en welzijn direct afhangen van zijn keuzes. Hij kiest dan ook voor gezonde producten - biologisch fruit, volkorenbrood, plantaardige melk. Tegelijkertijd is hij bezorgd over de impact van voedselproductie op het milieu. Hij heeft gelezen over de gevolgen van intensieve landbouw en wil bijdragen aan een duurzamere wereld. Daarom kiest hij ook bewust voor 'duurzaam' geproduceerde producten. Zijn keuzes geven hem het gevoel op de goede weg te zijn. Echter, deze benadering legt ook druk op Lucas. Hij voelt de constante noodzaak om de 'juiste' keuzes te maken en vreest de gevolgen van 'verkeerde' keuzes. Zijn streven kan soms leiden tot stress en angst.

Janine hecht ook aan gezondheid en duurzaamheid. In tegenstelling tot Lucas, ziet Janine zichzelf als deel van de natuur. Haar benadering is holistisch. In de supermarkt let ze op 'gezond' en 'duurzaam' op producten, maar ze is zich bewust dat deze termen relatief zijn en dat voedselkeuzes complexer zijn dan wat een etiket aangeeft. Met haar keuzes voor biologisch fruit, volkorenbrood, plantaardige melk en de ecologische voetafdruk van haar voedsel, onderhoudt ze een harmonieuze relatie met haar omgeving, en eert daarmee haar diepe verbinding met de natuur. Dit perspectief stelt Janine in staat haar waarden na te leven op een manier die minder gericht is op persoonlijke doelen en meer op verbondenheid. Ze voelt minder druk om de 'juiste' keuzes te maken en geniet meer van bewuste beslissingen die haar band met de wereld reflecteren. Haar motivatie komt niet van angst, maar van liefde en respect voor het leven en de verbondenheid die ze ervaart.

Misschien kun je het verschil tussen beide perspectieven een beetje voelen. Wellicht verlang je zelfs naar het tweede en hoop je dat de manier waarop je in je leven omgaat met jezelf en je keuzes ook wat meer liefde uitstraalt. En wellicht gun je anderen juist wat meer de ervaring van verbondenheid zodat hun acties naar anderen of de wereld om hen heen wat liefdevoller zijn.

Soms gaat verandering vanzelf. Sommige mensen merken dat ze ineens op een keerpunt zijn gekomen in hun leven, een punt waarop individuele prestaties en persoonlijke vervulling ineens minder hoog in het vaandel kwamen te staan, en ze dieper na gingen denken over de ware aard van voldoening en betekenis in het leven. Het is daar waar ze verbondenheid kunnen gaan ervaren. En dat is een groot goed. In onze hedendaagse maatschappij, waar dualisme, individualisme en materialisme hoogtij vieren, is het van essentieel belang dat velen van ons de diepere verbondenheid die ons allen omvat, erkennen en omarmen.

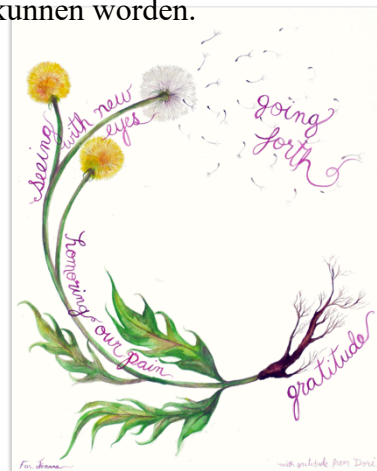
En er zijn mensen die vanaf hun geboorte al meer 'voelen' van deze diepere verbondenheid die alles omvat, omdat ze emotionele en sensorische stimuli diepgaand verwerken. Hierdoor zijn ze zich, meer dan gemiddeld, bewust van de schoonheid en de pijn van de wereld. Ze voelen de vreugde van verbondenheid en de last van onrecht vaak intenser, waardoor de noodzaak om te handelen en positieve verandering teweeg te brengen, meer urgent wordt gevoeld.

Deze gevoeligheid kan zowel een zegen als een uitdaging zijn. Enerzijds biedt het de diepte van ervaring en empathie die nodig zijn om echt met de wereld verbonden te zijn. Anderzijds vraagt dit een hoge mate van zelfbewustzijn en tolerantie voor ongemak, zonder dat je je gevoelens gaat wegdrücken.

En toen kwam ineens het werk van Joanna Macy mijn leven binnen. Joanna is een Amerikaanse wetenschapper die bekend staat om haar werk op het gebied van milieubewustzijn en ecopsychologie. Doordat ze in de jaren '60/ '70 veelvuldig had deelgenomen aan vredesbewegingen en protesten had ze veel mensen ontmoet die zich machteloos voelden of leden onder alles wat ze voelden dat 'niet klopte in de wereld'. Hun last was even groot als hun moralen. Ze ontwikkelde The Work That Reconnects (Het Werk dat Weer Verbindt) om te dealen met hun gevoelens en deze te transformeren naar hoop, inspiratie en alledaagse actie.

Toen ik kennis maakte met haar werk, kon me goed vinden in haar uitgangspunten en zag al heel snel hoe haar werk bodem geeft aan alles wat ik zelf het afgelopen decennia heb ontdekt en ontwikkeld. Net als Joanna voel ik ook dat we allen deel uitmaken van een groter geheel en dat we onze inspiratie uit dit 'overkoepelende veld' mogen halen en handelen vanuit een plaats van diepe zorg en verbondenheid met alle levensvormen. In een maatschappij die lijkt te schreeuwen om oplossingen voor haar problemen, ligt de werkelijke uitdaging misschien niet in het vinden van manieren om de toekomst te redden, maar in hoe we het leven elke dag tegemoet treden. Met liefde in ons hart en een open blik. Joanna creëerde hiervoor een raamwerk bestaande uit vier onderdelen, welke niet als een cirkel een geheel vormen, maar als een spiraal telkens opnieuw gevolgd kunnen worden.

Macy's spiraal beweegt van dankbaarheid naar het erkennen van onze pijn voor de wereld, het zien met nieuwe ogen, en uiteindelijk naar voortgaan, waarbij elke stap ons dichterbij een authentieke verbinding met onszelf, elkaar, en de Aarde brengt.

Dankbaarheid opent ons hart, waardoor we de schoonheid en overvloed van het leven kunnen waarderen. Het erkennen van onze pijn voor de wereld moedigt ons aan om onze zorgen en angsten onder ogen te zien, niet als tekenen van zwakte, maar als getuigenissen van onze liefde voor de wereld.

Het zien met nieuwe ogen stimuleert ons om onze percepties en overtuigingen te heroverwegen, om zo de onderlinge verbondenheid van al het leven te begrijpen. Dit helpt ons om verder te kijken dan labels en etiketten, naar de essentie van wat het betekent om op een verantwoorde en bewuste manier te leven. Ten slotte nodigt het gaan ons uit om onze nieuwverworven inzichten in actie om te zetten, om te leven volgens onze diepste waarden en om bij te dragen aan de genezing van onze wereld.

De vier stappen in de spiraal van Joanna Macy zijn geen vastomlijnd proces dat je eenmalig doorloopt. Het biedt een doorgaande cyclus, waarbij je steeds opnieuw je eigen weg kunt vormgeven. Het vormt een reis die de moeite waard is, omdat het ons leidt naar een dieper begrip van wie we zijn en hoe we samen een verschil kunnen maken.

Het is ook een reis die op veel punten afwijkt van de industriële maatschappij waar we op dit moment in leven. Wanneer we ons niet-verbonden voelen met onszelf of anderen, hebben velen van ons de neiging om te proberen deze gevoelens te onderdrukken of ervan te ontsnappen, vaak door afleiding of verdoving. En wanneer dat niet meer lukt gaan we op zoek naar oplossingen, pakken we onze diepste overtuigingen en verwondingen aan.

‘The Work That Reconnects’ biedt een ander pad. Het nodigt ons uit deze gevoelens juist te gebruiken als een uitnodiging tot groei, bewustzijn, en een stap naar een meer verbonden en hoopvolle manier van samenleven. Het is dan ook een reis die gaat verder dan alleen maar jouw eigen persoonlijke behoeftes en interesses, het gaat om dat grotere geheel en hoe we elkaar kunnen steunen in dit avontuur dat we leven. Niet eenmalig, maar als een voortdurende cyclus, steeds opnieuw en opnieuw.

De psychologie heeft ons geleerd dat moeilijke, pijnlijke ervaringen en zogenaamde 'negatieve' emoties kunnen dienen als katalysatoren voor persoonlijke groei en ontwikkeling. Deze zaken, zoals faalangst of diepe

frustratie dwingen vaak tot reflectie en herbeoordeling van wat echt belangrijk is, wat kan leiden tot significante persoonlijke veranderingen en groei. Mensen kunnen een dieper begrip krijgen van hun eigen potentieel, nieuwe waarden ontdekken, ongezonde gewoontes of relaties loslaten, en veranderingen doorvoeren die hun leven verbeteren.

The Work That Reconnects breidt dit idee uit naar een collectief niveau. Het sterke rechtvaardigheidsgevoel dat we diep van binnen voelen bijvoorbeeld, die roep om een eerlijkere wereld, is niet zomaar een persoonlijke eigenschap.

Het is een vonk die kan leiden naar een transformatie in onze samenleving. Een eigenschap als hoogsensitiviteit, die velen van ons als een last lijken te beschouwen, stelt ons in staat om op een diep niveau verbinding te maken met de wereld om ons heen, en dus om diepgaand te voelen wat de aarde en haar bewoners nodig hebben. En wat te denken van een kritische blik op de status quo of een streven naar perfectie? Misschien zijn dit geen tekenen van ontevredenheid en behoeven ze dus geen heroverweging van onze waarden. Wat als we ze kunnen zien als unieke gereedschappen die ons in staat stellen om actief bij te dragen aan een grotere transitie? Deze eigenschappen vormen namelijk niet alleen de basis van onze diepe verbondenheid met het leven zelf, maar ook een poort naar de hoop en transformatie van de wereld van morgen. De diepe wens voor harmonie die velen van ons in ons meedragen, biedt een solide fundament voor de reis die Joanna Macy ons voorstelt – een pad naar herstel, vernieuwing en uiteindelijk, een diepere verbinding met al wat leeft.

Voel jij je ook anders omdat je de wereld op een unieke manier bekijkt? Heb je ooit verlangd naar diepere, liefdevollere manieren van communiceren en samenwerken? Heb je geprobeerd jouw unieke perspectieven te delen, in de hoop anderen de diepte en schoonheid te laten zien die jij ziet, maar stuitte je steeds op weerstand omdat men het niet praktisch vond? Als je voelt dat een meer verbonden manier van kijken naar de wereld iets is dat gedeeld moet worden, dan is dit boek een uitnodiging om samen te verkennen hoe we diepere inzichten over onszelf en het leven kunnen integreren in ons dagelijks leven, en hoe we samen kunnen werken aan een wereld die onze onderlinge verbondenheid erkent en viert.

Dit is niet zomaar een boek; het is een uitnodiging aan jou, om te leven met een open hart en een bewuste geest, de complexiteit en schoonheid van het leven omarmend. Een uitnodiging om de verbondenheid te zien die altijd aanwezig is. Een uitnodiging om de complexiteit en schoonheid van het leven te omarmen en actief bij te dragen aan de wereld van morgen. Het is een uitnodiging aan jou deel te nemen aan transformatie, door grote daden of hele kleine alledaagse. Een uitnodiging om jouw plek in te nemen, in dit groeiende verhaal van hoop en transformatie.

Jouw visie, jouw stem, is essentieel. Laten we samen ontdekken hoe wij, door onze diepste waarheden te leven, de sleutel kunnen zijn tot de verandering die we wensen te zien in de wereld. Voordat we het weten, bieden we tegenwicht aan wat voorheen zwaar, oneerlijk, of onmogelijk leek. Een nieuwe wereld begint namelijk met een droom, eentje waarin we ons voorstellen hoe het 'ook kan'. Laat datgene wat ons raakt transformeren in momenten van zingeving, want onze meerwaarde in dit leven vinden we niet zelf; die vindt ons.

Elke keer dat we kiezen voor verbinding boven verdeeldheid, voor liefde boven angst, dragen we bij aan een fundament waarop een nieuwe wereld kan groeien. In deze gezamenlijke reis van transformatie, waar elk van ons bijdraagt met unieke perspectieven en gaven, hebben we de kracht om bruggen te bouwen tussen werelden, tussen harten, tussen de huidige realiteit en de toekomst die we samen kunnen creëren.

Samen zijn we meer dan alleen individuen; we zijn een beweging, een golf van verandering die het oude kan overspoelen en nieuwe mogelijkheden kan onthullen.

Onze reis begint met een enkele stap, gevolgd door nog een, gedreven door de onwrikbare overtuiging dat we samen de sleutel zijn tot een wereld die wacht om ontdekt te worden. Laten we een wereld creëren waarin onze kinderen kunnen leren van onze moed, geïnspireerd raken door onze dromen, en voortbouwen op de mogelijkheden die wij de komende tijd gaan ontsluiten.

“Another world is not only possible, she is on her way. On a quiet day, I can hear her breathing.”

— Arundhati Roy

